

FITS

2010

Anul XVII, nr. 5, 1 iunie

TAGMA
CUM
LAUDE

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

APILAUAZI

Doamnelor și domnilor, stimați membri ai guvernului, ai societății civile, ne-am adunat aici, în acest spectacol de magie, ca să discutăm despre viitorul țării. Priviți-l pe acest tânăr medic la rezidențiat. Priviți-l bine, cât mai aveți timp. În curînd, îl voi face să dispară! Unde va dispărea el? Habar n-am, nu l-am întreat. Dar bănuiesc că știe el cât cîștigă un medic în America.

Instantaneu aproape politic din spectacolul *Vila*, în regia lui **Oliver Bray**, un cetățean britanic pe care-l invidiem sincer că s-a născut într-o dramaturgie atît de performantă.

nr.1: **Ghepardul de Felix Mitterer**

Spectacolele lectură sunt moderate, în acest an, de Ioan T. Morar. O prezență jovială, directă având un discurs la fel de direct, invită la dezbateri atât cunoscătorii cât și novicii în teatru.

Duminică, 30 iunie, a avut loc primul spectacol lectură din acest an. Actori de la Radu Stanca, sub îndrumarea regizorului a lui Anca Bradu, au dat citire textului *Ghepardul*, care aparține autorului austriac Felix Mitterer și a fost tradus în limba română de Ana Mureșeanu, și ea prezentă la eveniment.

Lectura a fost urmată de o discuție condusă de I.T. Morar, având ca invitați speciali doi literați și profesori universitari: Corneliu Ungureanu, cunoscut ca și „geograf literar” în România, și profesor universitar la facultatea de Vest din Timișoara, și Mihai Sin, profesor universitar la facultatea de Artă Teatrală din Tg. Mureș.

Fiecare invitat și-a prezentat opinia vis-a-vis de textul citit, semnănd diferite aspecte ale textului, care, scris în notă realistă, aduce în prim plan un cuplu, doamna Liebherr, bătrână, și bărbatul fără nume. Prima scenă prezintă situația dintre cei doi: necunoscuți. Ea l-a lovit cu mașina și l-a invitat la ea ca să își ceară scuze. Dialogul ne poartă cu el și descoperim detaliile vieților celor doi. Prin repetarea acestei scene, în care cei doi pretind a fi necunoscuți, aflăm, de fapt, că acesta nu este decât un scenariu al autorului pentru a ne lămurii asupra personajelor: cei doi sunt un cuplu căsătorit, care suferă încă de trauma produsă de sinuciderea unicului lor fiu, și se află sub semnul amorțirii memoriei și pierderii amintirilor.

Domnul Ungureanu a remarcat că *Ghepardul* stă sub semnul unei constante emblematic regale, specifice autorilor austriaci care au simțit sfârșitul Imperiului, și au creat sub semnul agoniei. Vorbește și de o „literatură a sinucigașilor” „lumea asta nu e făcută pentru bătrâni”.

Specifice literaturii agonice sunt și cele trei teme întâlnite: tema memoriei, a banilor și cea a incomunicabilului, perfect identificabile în text.

Mihai Sin aduce în discuție problema identității, pe care o numește „un trend inconștient și sinucigaș” și evitănd o introspecție atentă asupra textului, elogiază actorii pentru performanța actoricească dovedită în timpul recitării textului. Nu înțeleg cum se face că (dacă e așa cum a spus d. Morar, și spectacolele lectură sunt un fel de anticameră a scenelor naționale) aceste întâlniri sunt seduse de farmecul teatralității mai mult decât orice spectacol jucat pe o scenă națională. De ce am senzația că la aceste întâlniri uităm de sinceritate și chiar de profesionalism uneori, în favoarea unor discuții amicale între vechi prieteni de breaslă și a împărtășirii amintirilor petrecute împreună?!

Cred că spectacolele lectură trebuie luate un pic mai în serios – și că ele pot reprezenta „spectacole” în sine, ele dețin o regie aparte – specifică spectacolului lectură (care nu vizează tot timpul vocea de pe scaun) și sunt destul de sine stătătoare pentru a beneficia de o analiză corectă, din punct de vedere dramatic și dramaturgic (nu doar al contextului istoric și a stilului).

Bineînțeles că peisajul peștrii și remarcile originale sau chiar cele care țin de o familiaritate a participanților trebuie să fie prezente, ele împodobesc ceea ce numim un spectacol lectură... dar nu trebuie să fie confundate cu o părere critică și avizată asupra operei în sine.

Un ultim aspect demn de remarcat este acela că spectacolele lectură suferă din start de o triere a publicului (un număr mult mai mic decât la scenă), dar dețin un ingredient rar întâlnit în structura spectacolelor jucate pe scenă: prezența criticilor și posibilitatea de dialog între toate părțile implicate în producerea spectacolului și în vizionarea lui. Este poate singurul loc din festival, în care publicul poate intra în contact direct cu profesioniștii scenei, pomind de la aceeași premisă: spectacolul lectură. Haideți să apreciem așa cum se cuvine aceste întâlniri și să construim împreună în Sibiu, o tradiție a dialogului și a sincerității.

Alexandra Pâzgu

Eugenio Barba – omul nenăscut

Conferința specială Eugenio Barba, fixată în a treia zi a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, a reușit să umple, în doar câteva minute, interiorul Centrului Cultural Habitus, aflat la subsolul Bisericii Catolice. O întâlnire moderată de George Banu în prezența atentă – și, așa spune, întru marea încantare – a lui Constantin Chiriac, directorul Teatrului Național „Radu Stanca”.

Autor și regizor Italian, fondator al teatrului Odin și al Școlii Internaționale de Teatru din Danemarca. Aceasta ar fi definiția oficială și mult prea săracă pentru, mai degrabă, dialogul purtat de Eugenio Barba cu publicul său. Pentru că Eugenio Barba nu ne vorbește de concepte, ci de experiența directă, nemijlocită, greu de cuprins în lăuntru cărților.

Barba deschide conferința de la Sibiu mărturisind: „Mi-am pierdut tatăl încă de când eram foarte mic”, completând apoi „eu fac teatru pentru mine. Pentru că eu am nevoie de teatru.” Aceste două afirmații, dar și multe din cele care au urmat, situează prezența lui Eugenio Barba în cadrul actual – cel al Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu –, într-o matcă cu totul diferită, cu totul aparte. Am văzut dragoste și determinare, am văzut umor și umanitate. Precum cei trei actori din Ayacucho, orașul din Anzii Peruvieni au spus „pentru că și aici trebuie să poată exista un teatru normal.”, despre care, de asemenea, s-a discutat, Barba ne spune: „pentru că trebuie, pentru că ne trebuie”.

În condițiile date, așa vorbi despre teatrul Odin ca despre un teatru empiric, pentru care experiența senzorială este primordială. Iar faptul că s-a constituit ca un teatru al căutărilor, un teatru convins că nu a aflat încă Răspunsul, nu poate fi decât un semn al înțelepciunii. De un astfel de teatru avem nevoie, spune Barba, adăugând „Un om care dorește să facă un teatru nu este un om care nu a învățat nimic despre teatru.”

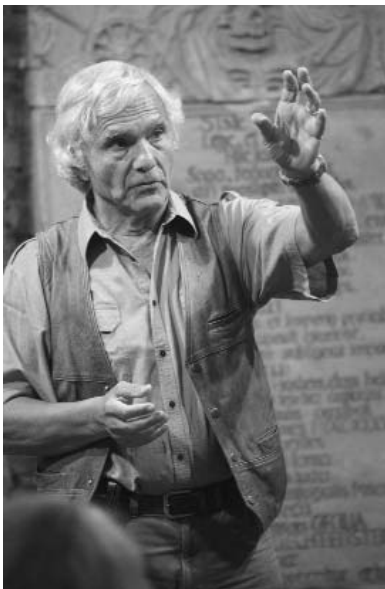

Deloc mai prejos, întrebările venite din partea celor prezenți au avut darul nu numai de a completa o astfel de discuție, ci și de a da, poate, cel mai frumos indiciu despre ceea ce este Eugenio Barba în ochii săi. Întrebat fiind: „Ce vârstă credeți că aveți, domnule Eugenio Barba?” s-a răspuns: „*Uneori cred că nici nu m-am născut încă și că sunt în pântecul mamei mele. Alteori cred că am 150 de ani.*”

Mai multe despre „teatrul ca insulă”, ca spațiu privilegiat într-o mare infinită de valuri, despre dorința pentru teatru, dar și despre parcursul Teatrului Odin, mari inventatori ai teatrului ca Grotowski sau Stanislavski pe care Eugenio Barba îi numește cu mândrie bunici ai săi, în cartea *Teatru: singurătate, meșteșug, revoltă*, publicată la editura Nemira.

Cristian Opris

Eugenio Barba sau despre excelență în teatru

Conferința extraordinară susținută de Eugenio Barba, duminică, 30 mai, la Centrul Cultural Habitus, ne-a prilejuit întâlnirea cu unul dintre cei mai apreciați regizori de teatru, care a oferit celor prezenți o imagine asupra experiențelor biografice și artistice ce i-au marcat cariera, prin apelul la trei parabole. Într-una dintre parabole, un bătrân se hotărăște să-și construiască o lume în jurul unei bărci, în mijlocul unui râu unde vâslește mereu contra curentului. Este vizitat acolo doar de fiul său, care, din când în când îi duce mâncare. Când bătrânul moare, fiul preia locul tatălui.

Acestă scurtă narațiune a constituit punctul de plecare pentru o discuție pe tema moștenirii și tradiției pe care un artist își construiește opera. E. Barba arată că deși și-a pierdut tatăl biologic la o vârstă fragedă, el a fost mereu influențat de acesta, pentru că „fiecare dintre noi poartă în interiorul său morți care nu mor niciodată”. Odată ajuns la vârsta maturității, ca emigrant italian în Danemarca, el a fost adoptat de o altă

familie, cea a teatrului. E Barba consideră că are un frate mai mare, pe Jerzy Grotowski și bunici, ca Artaud și Stanislavskii neapărat a fi marcat de Caragiale. Tu ești tradiția vie și alegi cărei genealogii aparții. Genealogia nu e națională, nu are frontiere. Conform acestei viziuni, trebuie mereu să cauți o persoană pe care să te straduiești să nu o dezamăgești, o mamă, o prietenă, un prieten, (cum e în cazul său Grotowski), pentru care să oferi excelență: „Să nu crezi că ceea ce faci nu afectează destinul cuiva. Întotdeauna va fi un spectator pentru care un lucru capătă o dimensiune deosebită.”

Regizorul italian este de părere că omul de teatru trebuie să fie un „spostato”, adică un om „derajat”, considerat puțin nebun de către ceilalți, pentru că sparge tradiția și are curajul să lupte contra curentului, să se revolte, cum face bătrânul din parabolă. În viziunea sa, există o diferență între sfidare și revoltă.

continuare în pagina 3

Oliver Bray ne propune o viziune regizorală nouă: teatrul de la tribună. Subiectele în jurul cărora se configurează acțiunea sunt naivitatea britanică, ori chiar Cehov, ascunse sub pseudonimul *Villa*. Spectacolul cuprinde o serie de genuri teatrale: *one man show*, spectacol

lectură, spectacol interactiv.

Urcând spre Biserica din Cetatea Cislăcioara, mă pregăteam să vizionez un spectacol care are la bază povestea tragică a unei familii din Rusia. Escaladând printre picuri de ploaie și copaci, scăpată de aglomerația citadină și inspirând aer pur, m-am așezat pe un scaun din primul rând și așteptam să înceapă spectacolul. Decorul a fost unul elementar iar cadru primitor, am fost întâmpinată cu *Here I go again* melodie a trupei Casting Crowns. În spațiul de joc a apărut un actor de comedie care relaționa cu publicul. Ne-a asigurat pe toți că ceea ce vom vedea este teatru, nimic nu va fi improvizat și că toate mișcările și textele sunt învățate pe dinafară și repetate la nesfârșit, încât, dacă vom vedea spectacolul peste două săptămâni va fi exact la fel. Pe urmă, ne-a garantat că ceea ce se întâmpla era doar fructul imaginației noastre, că noi de fapt nu ne aflăm acolo și că nu va urma ca el să joace vreun spectacol.

Simpaticul artist a distrat audiența prin replicile pline de umor, prin întrebări de genul „De ce nu v-ați dus la *Faust*?” (spectacol cu care s-a suprapus), a avut câteva încercări de a vorbi românește și chiar de a citi din ziar. La un moment dat, a introdus în scenă trei spectatori (o fată și doi băieți) pe care i-a așezat pe trei scaune iar el, de la tribună, citea dialogul dintre soț și soție. Astfel, a inventat o familie care urma să aibă o poveste. Prin inflexiunile vocale, prin mișcarea corporală și prin expresivitatea extraordinară a mimicii, a reușit să smulgă simpatia publicului. Deodată fata de pe scaun a fost condusă în sală, iar eu am fost invitată în locul ei, în spațiul de joc. Cuprinsă de emoții, încercam să mă concentrez asupra textului (având în vedere că era în limba engleză). Dialogul dintre soț și soție a fost unul contradictoriu și funcționa astfel: cu bagheta magică pe care Oliver Bray o avea în mână ne dădea câte un impuls, iar noi trebuia să ne ridicăm în picioare când ne mai atingeau o dată cu instrumentul, trebuia să ne așezăm.

Uneori, firul poveștii era interupt, actorul divaga de la subiect pentru a comunica cu spectatorii din sală, care exprimau o profundă admirație prin ropote de aplauze și hohote de râs. Finalul a fost incitant, cei doi soți și copilul (adică eu și cei doi băieți) s-au regăsit și s-au îmbrățișat sub ploaia de confetti iar Oliver Bray a fost aclamat și încununat de public.

Carmen Stroia

continuare din pagina 2

Prima dintre ele presupune o atitudine filosofică iar a doua, pentru care el pledează, o atitudine estetică. Tot ce contează este să ai un „savoir faire”, să înveți făcând. „Tot ce știi e de la actorii mei, care erau amatori când am început, și care m-au învățat să

învăț de la propriul corp. Revolta este când îți dai seama că ești prizonierul unor scheme și trebuie să uiți ce ai învățat. E revolta contra propriei tendințe de compromis.” Eugenio Barba polemizează cu teatrul tradițional, bazat pe o dramaturgie narativă și pledează pentru un teatru ce se apropie de dans prin capacitatea de abstracție și de creare a emoției.

Ilustrativ pentru „lupra contra ideilor comune” este și parabola țaranului, care,

plantând fasole, aștepta să culegă iepuri sau lei. Morala extrasă de către Eugenio Barba este că „o acțiune antisocială (n.n. cum a fost cea a lui Odin Teatre care, conform declarațiilor regizorului, a avut mult de luptat, la început, împotriva prejudecăților, cu atât mai mult cu cât a fost întemeiat de un emigrant) se construiește în timp [...] Dacă rezisti 46 de ani, oamenii vor vedea lei care ies din munca ta.”

A treia parabolă povestită publicului cu prilejul conferinței este cea a trei cavaleri care se află pe un munte. Oamenii care îi vad din depărtare sunt fascinați și încearcă fiecare să explice prezența acestora. Unii spun că sunt niște bandiți, alții că ar fi călugări ce se roagă pe cai, alții că sunt aristocrați aflați la un picnic. Eugenio Barba a arătat că asemenea celor trei cavaleri, undeva pe munte se află și Odin Teatre. Cel mai important este că reprezintă o prezență într-un teritoriu departe de drumul comun și oamenii sunt fascinați.

Anda Ionaș

Imageria de spectacol - Mihaela Marin

Centrul Habitus oferă publicului interesat de imagine șansa să viziteze, pe perioada festivalului, expoziția de fotografie a Mihaelei Marin, venită din București cu un bogat portofoliu de imagini din spectacolele FITS din ediția de anul trecut dar și albume de fotografie din reprezentării precum *Faust* (Sibiu), și *Portretul lui Dorian Grey* și *Hamlet Machine* jucate anii trecuți la teatrul Odeon din capitală.

Fotografia Mihaelei Marin suscită ochiul prin arta de-al conduce spre punctul de foc al dramaticului, printr-o regie a luminii așa cum se întâmplă în tablourile lui Rembrandt. Modul personajelor de-a se desprinde cu dezinvoltură de fundalul aparent vid, de spațiul „nelocuit” care așteaptă, în permanentă, să fie umplut cu corpurile lor agonizante, ghidează privitorul într-un muzeu de ipostaze. Siluetele enigmatice, expresiile morților vii sunt acoperite cu finețe de voaluri de lumină ce le îmbracă chipurile răsărite din obscur, căzute fie pradă opulenței (*Portretul lui Dorian Grey*), fie ispitelor intelectuale (*Faust*). Autorul surprinde grimasele în zona lor fierbinte, acolo unde se poate împlini esteticul, unde are loc conflictul real, singurul prin care se poate emana fiorul dramatic. Corpurile fugitive, vectori ai mișcării scenice, sunt repartizate creativ în pozițiile picturale. Alături, imaginile fotografei sunt motive de contemplare a unor statui prețioase cu priviri neclintite dar cu năzuințe înăbușite, ușor de descoperit. Chiar dacă spectacolul s-a încheiat, rolul actorului rămâne să fie definit de acea paletă de stări capturate în fumul care învăluie scena și care mai apoi o eliberează cu delicatețe de misterul teatrului. Dialogurile vizuale cu publicul, decuplarea spontană, exasperarea tradusă în carnal sau exaltarea ființei, sunt toate afișate printr-un arsenal cromatic bine dozat, vădind totodată dialectica interpretării. Fotografiele Mihaelei Marin urlă mut lecții de imagine, oferă studii pentru gestică și mimică performativă, rămânând o bună sursă de documentare și un izvor de inspirație pentru ceilalți creatori de imagine.

Vlad Dumitrescu-Petrică

Ati dăruit tuturor câte ceva tot timpul. Acum este timpul să primiți și dumneavoastră ceva înapoi. Respect, atenție, recunoaștere și nu numai, prin cardul de credit VISA GOLD de la Banca Transilvania.

Banca membrului „înțelegătoare”
www.bancatransilvania.ro

Aurul poate da strălucire teatrului, la fel și economiei.

Proiectul Roșia Montană.
Un proiect pentru România.

GOLD
CORPORATION
Roșia Montană

Sușținem Festivalul Internațional de Teatru
Sibiu 2010

JUDECATA POVEȘTILOR SAU CINE ARE DREPTATE

un spectacol
interactiv pentru copii
de Marian Rălea,
realizat cu studenții
secției de Actorie din
cadrul Universității
„Lucian Blaga” Sibiu

Parcul Sub Arini, ora 11.00

Anul acesta Magicianul Poveștilor îi invită pe copii să-i vină în ajutor. O scrisoare primită din lumea poveștilor ne avertizează că personajele nu mai vor să fie ce sunt. Ea este semnată de foarte multe personaje, iar ca un exemplu, în scrisoare există dorința lupului de a nu mai fi personaj rău.

Magicianul a analizat „necazul personajelor” și s-a gândit că pe bună dreptate nici căprița nu este atât de bună pe cât pare. Poate că Cenușăreasa și-a pierdut intenționat pantofiorul și că există posibilitatea ca zâna să fi greșit când l-a transformat pe pinochio din păpușă în om, căci dacă avea nasul din lemn nu mai era răcit niciodată.

Cei mici sunt invitați să urce pe scenă, să devină personaje și astfel să afle cât de rele sau cât de bune sunt ele. Buna poveștilor îi va apăra pe cei buni, iar magicianul pe cei răi. Publicul va decide cine are dreptate.

Dacă vă place ideea noastră, vă invităm la JUDECATA POVEȘTILOR!

COMPAGNIE DE LA GARE (FRA) ORAȘUL CU UN SIGUR LOCUIITOR

Teatrul Gong, ora 17.00

de Matei Vișniec
Regia: Mustapha Aouar

În primul rând este

O colecție de poezii noi, de poezii amuzante și sensibile despre tinerețe, de poezii precum scria înainte de teatrul de azi. Între-adevăr, Vișniec este cel mai jucat autor român în Franța. Normal, se poate spune, locuiește acolo de-atât de mult timp, încât aproape că a devenit francez. Odată cu el, limba migrează și francezii la fel. Modalitățile lui de lucru sunt la fel de absurde precum teatrul care îi place atât de mult, absurde și suprarealiste precum scrisul lui și totuși, atât de simple, oneste și sensibile precum poezia lui care poate impresiona pe oricine.

Și azi

Cânt poezia lui ca pe un dar și v-o ofer vouă ca pe o glazură pe tortul de aniversare al lui Matei. Preiau muzica din cuvintele sale și v-o dau vouă, împreună cu muzicienii ce mă acompaniază.

KIBBUTZ
CONTEMPORARY
DANCE
COMPANY

TEATR WIERSZALIN (POL) DUMNEZEUL NIJINSKY

Teatrul Național „Radu Stanca”, ora 19.00
de Piotr Tomaszuk

Regia: Piotr Tomaszuk

Scenografia: Eva Farkasova & Jano Zavarski

Muzica: Piotr Nazaruk

Cu: Rafal Gaşowski, Katarzyna Siergiej, Pavel Kryksunou, Ewa Gajewska, Dariusz Matys

„Diaghilev este mort”... – acestea sunt primele cuvinte rostite în „Dumnezeul Nijinsky”. La capela părăsită a azilului de nebuni din Kreutzlingen începe neobișnuita panichida. Vaclav Nijinsky face o slujbă de pomenire pentru impresarul și iubitul lui. I s-a spus că producătorul Baletului Rusesc Serghei Diaghilev tocmai a murit în Veneția. Odată, Nijinsky i-a promis: „Serghei, voi dansa pe mormântul tău”. Acum dansează și îi binecuvântează pe credincioșii săi, un grup de pacienți din Kreutzlingen care iau parte alături de el la acest ritual uluitor.

În timpul acestei slujbe, Nijinsky dansează câteva dintre partiturile sale din baletele „Petrușca”, „Afternoon of a Faun” și „Sărbătoarea primăverii”. Este ultimul său rol și ultima spovedanie – alunecă în nebulie. În acest act de sinceritate totală și pocăință vedem un șaman și un preot, un om capabil de a-și crea propria crucificare salvatoare.

Piesa are la bază „Jurnalul” lui Nijinsky, scris în cele trei săptămâni pe care le-a petrecut în Elveția înainte de a fi internat într-un sanatoriu. „Dumnezeul Nijinsky” nu vă va lăsa indiferenți – aceasta este o poveste prezentată în manieră originală ce are ca subiect un dansator excepțional, dar tragic.

APROAPE DE SOARE

Casa de Cultură a Sindicatelor, oea 21.00

de Rami Be'er

Coregrafia: Rami Be'er

Text "Woyzeck" (fragment), Georg Büchner

Povestitor: Leah Koenig

Sound Design: Alex Claude

Lighting Design: Rami Be'er, Yossi Revach

Costumele: Maor Tzabar

Ați avut vreodată sentimentul de a fi pierdut noțiunea timpului când ați ajuns într-un anumit loc?

În felul lui unic și fascinant, Rami Ba'er ne invită să facem o călătorie într-o legendă.

O legendă despre voi?... O legendă despre noi?... Un mit despre ea?...

Această legendă întoarsă pe toate părțile

Încearcă să deschidă o fereastră spre ceea ce e ascuns și acoperit.

Cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe din Israel

The State of Israel
The Ministry of Foreign Affairs

JTI este partener și susținător
al marilor evenimente și instituții
culturale din România:

• Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu
• Festivalul și Concursul Internațional
George Enescu

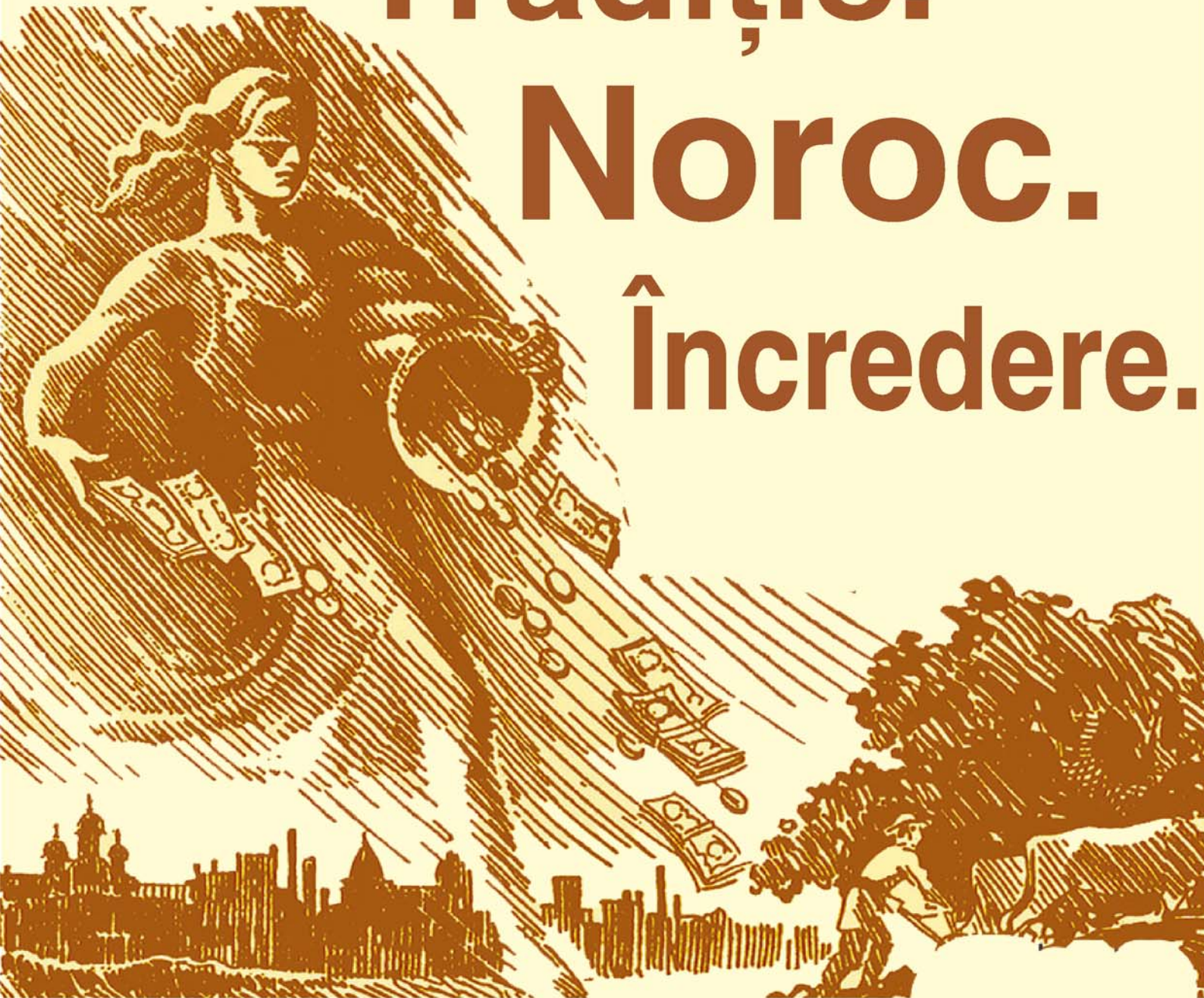
• Festivalul Internațional de Film Transilvania

• Opera Națională din București
• Universitatea Națională de Arte

loteria
română

Tradiție.
Noroc.
Încredere.

Remember FITS

Azi: ediția din 2008. Mîine: cine știe?

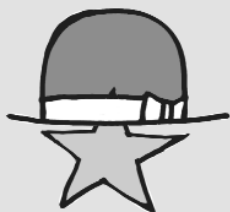

În cea de-a XV-a ediție a FITS-ului, derulată sub genericul *Energii*, Ministerul Culturii și Cultelor bagă 2,1 milioane de lei și bine face, căci, prin cifrele implicate – număr de evenimente, locații, invitații și spectatori – manifestarea devine cea de-a treia din lume ca dimensiune. Astfel, Sibiu se remarcă serios, spre deosebire de capitală care,

în același an, intră în Cartea Recordurilor pentru fabricarea celui mai mare cîrnat din lume, de 2.250 de metri. Deasemenea, pe lîngă Deborah Shaw, directorul artistic al Royal Shakespeare Company, FITS aduce în premieră la Sibiu *kabuki* japonez pe bune.

FITS 2010. Questions by *Academia Cațavencu*

Vrei un tricou? Sau chiar două?
Nu ezita: îmbracă-te!
Unde ne găsești?
Simplu: la Teatrul Național „Radu Stanca”.
Grăbește-te. Măine va fi mai rău!

Strada vorbește, noi o ascultăm

Plimbăreți cum ne știți, am dat o raită pe străzi, să legăm prietenii noi cu oamenii veniți la FITS. Nu am reușit să facem schimb de id-uri de mess cu nimeni, însă ne-am dat seama că nu sîntem singurii care nu sîntem din Sibiu.

Marian și tatuajele lui, gen.

De obicei vin la festival, dar nu știu dacă o să fie ceva deosebit anul ăsta. Cred că o să fie ceva de genul la fel.

Marian, Sibiu

Reprezentările de pe stradă sînt din ce în ce mai interesante. Se pare că anul ăsta este ceva deosebit. Nu mă deranjează că ni se taie salariile, pentru că oricum, ceea ce este aici, este gratis. Nu știu pe ei cît îi costă, cîți bani alocă primăria pentru așa ceva.

Cosmin, Sibiu

Nu știm de festival. Eram în trecere pe aici, ne-a plăcut ce am văzut și acum ne mai plimbăm un pic, să vedem ce se întîmplă. Mi-e să nu începă ploaia.

Constanța, Sibiu

Sînt din Germania și, în fiecare an, de ziua soției mele venim în România, la rudele ei. De obicei vizităm mînaștirile din Moldova, Sighișoara și cetățile săsești de prin jur, dar anul acesta am hotărît să rămînem în Sibiu. Încercăm să ne hotărîm la ce spectacol să mergem după ce mîncăm o înghețată.

Henry, Germania

Ați văzut ce e cu greva asta? Vă spun eu că nu e de bine. Noi, aici, la Sibiu, trăim încă bine, dar ce e în țară... Numai nenorociri. Noi mai avem spectacolele astea, să ne mai clătim ochii după serviciu.

Nelu, Sibiu

Am fost aseară la spectacolul lui Dan Puric. Foarte frumos, duduie. Așa ceva... Cum să vă zic eu? E o vorbă în popor: „Ce n-a văzut Parisul”. Bine, putem să adaptăm și să spunem „Cum n-a văzut Sibiu”, doar că Sibiu a mai văzut. Chiar și mai frumos de atît.

Constantin, Sibiu

Cum să nu mergem la festival? Mergem, dar mai mult la spectacolele de aici, din centru, că sînt gratis. Nu sînt banii de mai mult pentru asta. E o perioadă grea, din care sperăm să ieșim cu bine. Mai ales noi, pensionarii. Nimeni nu ne ajută. Toți se uită cum să ne fure, să ne dea în cap.

Decebal, Sibiu

Mîine este un spectacol de flamenco, la care voi merge cu colegele mele de muncă, după program. Sper să fie frumos și să nu plouă, ca să ne putem bucura de spectacol.

Liliana, Sibiu

Eytan Pe'er: „Coregraful nostru se inspiră din probleme israeliene, dar și din probleme globale”

Am stat de vorbă cu Eytan Pe'er, managerul trupei de dans contemporan Kibbutz Contemporary Dance Company, care aduce la Sibiu spectacolul Aide Memoire. KCDC sînt din Israel și fac spectacole de vreo 40 de ani prin Europa, America de Nord și Sud, Asia sau Australia, iar în timpul liber se strîng în chibuțul lor și fac ce știu ei mai bine – dansează. Ni s-a părut un pretext bun pentru un interviu.

Reporter: Cîți oameni sînt în compania de dans?

Eytan Pe'er: KCDC are 32 de dansatori. Compania 1 are 16 dansatori și Compania 2 are între 14 și 16 dansatori. Compania 1 performează în afara Israelului, iar Compania 2 performează în Israel în principal pentru familii și copii. Aici suntem cu Compania 1.

Rep: Care credeți că sînt caracteristicile dansului evreiesc? Ce îl face diferit față de alte dansuri culturale?

E.P.: N-aș spune spectacolului și muncii noastre dans evreiesc. Cu siguranță nu.

Rep: Are influențe evreiești sau este doar dans contemporan?

E.P.: Dacă sînt influențe, le-aș descrie ca fiind influențe rare, mai puțin influențe evreiești, deoarece tradiția evreiască merge mai mult înspre un dans etnic în timp ce piesele și munca noastră nu se ocupă cu etnicul. Ele se ocupă mai mult cu dansul contemporan care merge dincolo de etnic. Merge mai mult înspre o limbă internațională, ceva ce poți descrie aproape în fiecare oraș din lume vezi piesa. Atunci într-adevăr poți să spui că e o limbă internațională.

Rep: Care sînt sursele voastre de inspirație?

E.P.: Sursele noastre de inspirație vin de la lumină, de la design scenic, de la mișcare pură. Evident, coregraful nostru se inspiră din probleme israeliene, dar și din probleme globale, cum ar fi mediul înconjurător, pacea, aproape orice îi influențează munca.

Rep: Cît de mult se antrenează dansatorii? Este un antrenament zilnic? Cît timp durează

să ajungi la un asemenea nivel profesionist?

E.P.: Voi combina două răspunsuri la această întrebare. Depinde de structura companiei. Aceasta este o companie unică, deoarece noi lucrăm într-un sat. Nu cred că nici o altă țară sau companie lucrează într-un sat, mai ales un sat care e un chibuț. Noi avem un sat de dans internațional și toți dansatorii noștri, nu doar cei profesioniști, ci și cei care nu sunt profesioniști studiază acolo, cu speranța că într-o zi vor face parte din

Și-acum împreună,
ca-n vremurile bune:
"Poate dacă ploaia s-ar opri, /
Iar guvernul n-o s-o dea în strachini /
Înc-o săptămînă-ăș viețui. /
Concediat sînt, Doamne, iar, /
Stau în circiumă și îmi înec dosarul /
Beau și mă îmbăt pînă la zi. /
Plouă încet, buget, /
Plouă și-mi e dor de job-ul meu dîntîi."

Nu
mai plînge,
dragă, știu că nu e
ce te așteptai. E un
trandafir mic, de la re-
buturi, dar trebuie să pri-
vești în perspectivă. Refuz
să cred că florăria noastră va
da faliment. Pînă săptămîna
viitoare vindem ghivecele de
pe balcon. Iar apoi ne rugăm
să nu mai moară nimeni
pînă-n 2014, cînd vom
putea rentabiliza din
nou coroanele
mortuare.

Concertul trupei Cargo de la FITS 2010 a demonstrat, dacă mai era cazul, că, indiferent de criza prozodică prin care trecem, ploaia de taxe e mai actuală ca oricînd.

Leonce și Lena, în regia lui Horațiu Mălăele, un spectacol chiar mai actual decît pare, din care rezultă că e greu să faci afaceri de succes cînd n-ai materie primă, întrucît nimeni nu o mai produce.

compania noastră. De asemenea, avem un grup internațional de 25 de dansatori din toată lumea care vin să studieze pentru cinci luni și doi dintre ei deja fac parte din cea de-a doua companie. Avem o înlănțuire de stagii pregătitoare, artiștii trecînd de la un stagiou la altul.

Rep: Desigur, aveți 40 de ani de istorie. Nu mă aștept să fie aceiași dansatori care erau acum 40 de ani.

E.P.: Ai dreptate, dar aceasta este prima parte a răspunsului. În al doilea rînd, companiile noastre, Compania 1 și Compania 2, au o rutină zilnică ce le face să fie profesioniste. Se începe cu o lecție zilnică, formată din cursuri de balet clasic. Avem profesori de balet clasic care vin să fie găzduiți în companie pentru o lună, din toată lumea, nu doar din Israel. Am avut unii din Olanda, Germania și din USA. Ei vin pentru o lună și învață companiile balet clasic într-un program zilnic. După ce termină, încep repetițiile pentru spectacolele din repertoriul companiei, care sunt contemporane, nu clasice. Baza clasică este necesară și fiecare dansator din companie trebuie să aibă o bază clasică. Acesta este al doilea stagiou. Ei fac repertoriile, antrenamentele și uneori, la sfîrșitul zilei fac o repetiție pentru una dintre piese, deoarece compania are în jur de opt piese pe an pe care le performează în Israel și în afara Israelului, acesta fiind motivul pentru care repetă piesele zilnic. Aș spune că, după opt ore de repetiții pe zi, devii profesionist, fie că vrei fie că nu vrei. Dansatorii noștri sunt dansatori profesioniști. Ei vin din toată lumea.

Rep: Cum e viața pentru un dansator în chibuț? Bănuiesc că sînt mulți dansatori acolo și întregul sat e mult mai animat decît alte sate. Dansatorii și dansul reprezintă o parte importantă a comunității? Îmi imaginez un fel de musical acolo, pentru că toată lumea

dansează. Probabil că exagerez.

E.P.: Ai dreptate într-un fel. Chiar dacă avem un chibuț și o parte a acestui chibuț este satul de dans, totuși, satul de dans este foarte implicat în viața chibuțului. De asemenea și faptul că sînt atît de mulți dansatori care locuiesc acolo, în jur de 100, face chibuțul să arate diferit de altele. Și dacă mă întreb care este diferența, pot să îți spun atît: este o diferență mare între un dansator care a trăit în Tel Aviv sau în orice alt oraș mare, care vine și pleacă de la muncă la program fix și unul de aici. Aici e diferit. Ei trăiesc împreună și pot repeta seara, noaptea și cînd vor ei. Dansatorii noștri crează. Au activitatea lor proprie în studioul nostru și totul pare animat 24 de ore pe zi. Avem 10 studiouri și tot timpul este acolo cineva, creînd ceva. Există o atmosferă a dansului. Noi lucrăm departe, în nord, și avem o comunitate de dansatori care realmente sunt prezenți acolo tot timpul.

Rep: Este pentru prima dată cînd sînteți în România cu trupa?

E.P.: Nu, în Sibiu e a doua oară. Am venit și acum doi ani. Am avut mare succes în acest teatru. Jucam *Ekodoom*, aceeași piesă despre care ți-am spus, de succes. Sibiu a fost Capitală Culturală Europeană acum cîțiva ani și am venit pentru acest festival și în România, jucînd de multe ori, în București și în alte locuri.

Rep: Cum vi se pare România?

E.P.: România a fost printre primele țări din Europa de Est care a profitat de șansa de a se dezvolta într-un mod cultural uimitor. După regimul comunist, acest lucru s-a schimbat remarcabil și activitatea culturală din această țară e mai mult decît neobișnuită. Spre exemplu, în acest festival sînt atîtea lucruri care se întîmplă în același timp, de nici nu le poți vedea pe toate, dar citești despre ele.

Și faptul că România susține toate acestea este unic și un compliment pentru țară. E ca și cum țara umple golul lăsat de tot ce s-a pierdut în perioada comunistă, într-un fel, conducînd Europa de Est din punct de vedere cultural. Cel puțin asta simt eu. Vezi că România are festivaluri și evenimente, cheamă companii din toată lumea și de asemenea sînt companii românești bune pe perioada festivalului, nu doar aduceți companii din toată lumea. De asemenea toată activitatea voastră se desfășoară aici, ceea ce e un lucru nu numai unic, dar și de respectat.

Rep: Ce v-a plăcut în Sibiu? Ați fost la un restaurant anume? Ați găsit un loc interesant în care să mîncăți?

E.P.: Deoarece e a două oară cînd vin în Sibiu, deja am restaurante care îmi plac. De asemenea Mall-ul, Piața Mare.

Rep: Cum credeți că vă afectează criza domeniului? Credeți că artiștii sînt plătiți mai puțin sau sunt mai puțin căutați decît înainte?

E.P.: Voi fi sincer și îți voi spune următoarele lucruri. Spre surprinderea noastră, acest val al crizei economice nu ne-a afectat atît de mult. Desigur, sîntem influențați de asta și sîntem foarte precauți și nu facem lucrurile înainte de a ne gîndi de zece ori dacă merită să fie făcute din cauza crizei economice. Este o situație care nu ne influențează prea mult dar, totuși, putem vedea în activitățile internaționale din Europa că acest lucru afectează. Spre exemplu Franța, Spania, Grecia, Portugalia și Irlanda se gîndesc de zece ori înainte de a invita companii. Faptul că acest festival continuă ca și în anii trecuți este uimitor.

Radu Alexandru

Viața binecuvîntată a lui Bess, o piesă eveniment, despre cît de greu îi este unei femei să se descurce în ziua de azi dacă nu știe pe nimeni sau dacă nimeni nu vrea s-o știe bine de tot pe ea.

Moment coregrafic de senzație la festival, demonstrînd că lecțiile de dans pot deveni lecții de viață, dacă găsești profesorul potrivit și conjunctura economică necorespunzătoare.

În Sibiu, francezii sînt în aer

Primele trei zile ale festivalului au fost încheiate apoteotic cu spectacolele francezilor de la Transe Express. Publicul, numeros, a fost în delir. Ce îi face atît de speciali pe Transe Express? Cel mai probabil, macaraua pe care o folosesc în show.

I-am remarcat încă din prima zi. Repetau în Piața Mare. Inițial, am crezut că macaraua din mijlocul pieței îi incomodează. Seara, misterul s-a elucidat. După ce au dat un tur prin mulțime, cîntînd în draci la tobe, s-au înălțat deasupra publicului cu ajutorul unei macarale imense. Spectaculos, într-adevăr, pentru că, dacă la tobe pot cînta și colindătorii români care umblă cu ursul, macaralele nu găsești pe toate drumurile. Firește, nu au macara acasă, ca să repete dar, dacă mai vin de cîteva ori prin România, sîntem siguri că își pot cumpăra una pe bucăți. În fine, ca să nu o mai lungim, l-am luat puțin la întrebări pe Hocine, unul dintre membrii trupei. L-am întrebat de ce au ales să cînte de pe o macara. „La început cîntam pe scenă, dar ne-am dat seama că oamenii care erau așezați în spate nu ne pot vedea. În schimb, toți se uitau la focurile de artificii. Știi cum sînt oamenii. Niște copii mai mari cărora le plac artificiile. Ne-am zis că putem rivaliza cu ele și ne-am ridicat”. Previzibil, l-am întrebat dacă au rău de înălțime. „Nu este nici o prob-

lemă, doar cîteodată, cînd facem repetiții, se mai întimplă să ne uităm în jos. Unora li se face rău, dar nu e nimic grav. Nu au fost niciodată accidente”. Oricum, în general, nu se omoară cu repetițiile în aer, preferîndu-le mai mult pe cele la sol, chiar dacă trapezistul lor neamț nu e neapărat de aceeași părere. M-am arătat interesată de cel mai neobișnuit spectacol al lor,

în Las Vegas. „Am apărut din spatele unui turn, am cîntat, apoi am dispărut. Facem numărul ăsta numai atunci cînd avem clădiri foarte înalte la dispoziție”, mărturisește Hocine butonîndu-și telefonul. Scoate din geantă un caiet cu spectacolele lor. Astfel, află că trupa s-a format în 1982, la inițiativa lui Brigitte Burdin și Giles Rhode, coregraf și artist vizual. De atunci pînă în prezent au cîntat în toate colțurile lumii, adunînd în trupă peste o sută de actori, acrobați, dansatori, percuționiști, cîntăreți și tehnicieni. În urmă cu trei, patru ani, Transe Express au prestat chiar și la București, unde aveau programat un spectacol și pentru luna iulie a acestui an, dar pe care nu îl vor mai susține. „Probabil din cauza crizei”, adaugă Hocine. Îi spun că tema festivalului de anul acesta este *Questions* și îl întreb dacă are vreo curiozitate în sensul acesta. „Nu am nici una. Cred că, mai degrabă, oamenii se întrebă ce căutăm noi acolo sus”. Păi, e și normal să se întrebă asta pentru că, din '89 încoace, ne-am săturat să fim singurii care sînt în aer și, paradoxal, cu economia la pămînt.

Exclusiv pe perioada FITS 2010: Ofertă specială de abonare

Nu pierde din ochi oferta noastră!

Trimite cuvântul **CATAVENCU** prin SMS la 7455* și te poți abona la

Academia Cațavencu
pe 4 luni.

Ba mai mult, primești revista, gratuit, încă o lună.

Valoarea unui SMS este de 10 euro plus TVA, la cursul BNR din ziua plății.
* Număr valabil în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote.

* În rețeaua Vodafone, costul unui SMS de răspuns este de 0,85 euro.

**JTI este partener și susținător
al marilor evenimente și instituții
culturale din România:**

- Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu
 - Festivalul și Concursul Internațional George Enescu
- Festivalul Internațional de Scurt și Mediu Metraj NextT
 - Festivalul Internațional de Film Transilvania
 - Opera Națională din București
 - Universitatea Națională de Arte

A fost odată...

Povestea celor patru actori ai companiei Trace Theatre pare a fi o poveste obișnuită, cu accente ușor ironice, dar beneficiind de toate elementele unei povești: o prințesă frumoasă ținută captivă de o vrăjitoare rea, într-un castel de pe vârful

unui munte violet, la poalele căruia există un sat care își are eroul său. Aceasta decide să meargă să o salveze pe prințesă de vrăjitoarea cea rea, cu capa fluturând în urma-i. În drumul său, eroul întâlnește obstacole, dar le depășește; o găsește pe frumoasa captivă și pornesc împreună pe drumul salvării, dar vrăjitoarea cea rea observă dispariția lor și încearcă să îi oprească; eroul se luptă o noapte înțeagă să facă o cărare în pădurea întunecată pentru el și prințesă; spre dimineață, când soarele răsare, realizează că se află pe marginea unui abis și, în ultimul moment, reușește să se oprească, să nu cadă. În depărtare, zărește marea (pe care nu o mai văzuse până în acel moment) și rămâne uimit de mărimea ei... Însă, în această stare de uimire, nu mai reușește să o salveze pe prințesa care cade în abis.

Povestea aparent obișnuită este însă spusă altfel; și aceasta face să fie cu totul diferită de o poveste clasică. Personajele din poveste sunt, de fapt, cei patru actori (Craig Pullen, Carl Robinson, Nicki Hobday, Jodean Summer), iar în spatele acestei povești se ascund poveștile lor, viețile lor, numele lor, dorințele de a excela și a arăta că sunt cei mai buni.

Personajele dialoghează cu sala. Actorii au, rând pe rând, momentele lor de glorie. Toți se declară cei mai buni, cei care merită rolul principal. De altfel, spectacolul începe prin prezentarea unuia dintre actori, Craig Pullen, care se auto-intitulează actor total: el este scenaristul, scenograful, regizorul, actorul... el este legătura dintre spectacol și public; el este „centura de siguranță” a publicului pe parcursul spectacolului; el este eroul care ar trebui să o salveze pe prințesă; el începe și sfârșește spectacolul.

Povestitorul, Carl, încearcă să spună povestea cu ritm, cu intensitate, cu dramatism, însă este tot timpul întrerupt de ceilalți, de certurile mărunte dintre personaje și de dorințele lor de a eclipsa. Totuși, Carl este creatorul poveștii, în timp ce restul sunt personaje care își respectă sau își re-crează rolul.

Cele două personaje feminine din poveste, Jodean și Nicki, prințesa și vrăjitoarea, apar împreună în aproape toate scenele, încercând să demonstreze, rând pe rând, că fiecare este cea care merită gloria și care va rămâne pe scenă. În încercarea de a-și atrage laurii, Jodean apare goală în fața audienței, înlăturând-o pe Nicki cea stângace în gesturile ei de seducătoare; ea își asumă actul pe care îl trăiește și își declamă curajul trăirii propriului rol, conform propriului crez. Jodean își depășește rolul, devenind propriul său construct, ființa pe care o urăm pentru trivialitatea cu care și-a eliminat adversara, dar pe care o înțelegem și o iubim pentru curajul cu care și-a asumat acțiunile întreprinse. Jodean devine ființa care stă lângă noi, căreia îi simțim căldura umană dar pe care nu o vedem. Așadar, o poveste cu prințese, cu eroi și vrăjitoare și, totodată, o poveste despre actori care devin ceea ce interpretează și care sunt ceea ce au devenit.

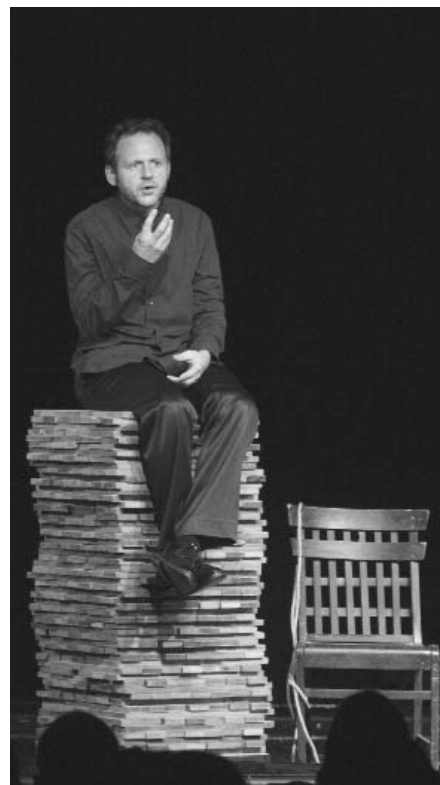
Gabriela Popa

Însemnările lui GOGOL despre cum

Dragostea te face nebun

Însemnările unui nebun s-au „transcris” vizual duminică seara pe scena teatrului Gong cu actorul Samuel Finzi de la Deutsches Theater Berlin. Una dintre cele mai cunoscute nuvele a lui Gogol, în regia Hannei Rudolf, a adunat într-o după masă ploioasă de sfârșit de mai, atâtia oameni încât sala teatrului a părut neîncăpătoare. Teatrul german a avut îndeosebi un public cunoscător al limbii germane, ceea ce a făcut mai lesne interacțiunea, posibil neplanificată, a acestuia cu actorul. Căci așa e, în teatru nu se știe niciodată.

Bezna a fost întreruptă brusc de un fundal sonor antrenant, iar apoi de o lumină albastră care cădea pe un scaun ce își aștepta maestrul. Dar acesta nu se mai arată. Din public se aud aplauze timide care parcă îl cheamă. Din același loc se aud șoapte. Infiltrat printre spectatori, actorul instigă la ruperea tăcerii, iar colegii de scaune s-au lăsat imediat antrenati într-un schimb de replici scurte, care au stârnit hazul celor din jur. După scurta acomodare, Samuel Finzi și-a ocupat locul în scenă și în povestea lui Popriscin, un mic funcționar public, îndrăgostit de fiica șefului său. Visele sale sunt însă deșarte, deoarece aceasta nu se poate mărita decât cu un om cu un statut și funcție importantă. Dar el nu se lasă impresionat de etichete, deoarece știe că „oamenii nu au creiere. Deșteptăciunea vine cu vântul dinspre Pacific.” Nefericit la serviciu și încercând să scape de rutina zilnică, Popriscin se refugiază într-o lume a lui, unde găsește și soluția de a fi împreună cu fiica șefului său. Citind zilnic ziarele, află că Spania are nevoie de un rege pe care nu-l găsește. Fiind convins că nici un om nu știe defapt pentru ce este merit, așteaptă și el ca soarta să-i bată la ușă și să fie încoronat. Inofensiv prin sursa nebuliei sale (dragostea)

personajul lui Gogol te câștigă de partea lui cu simpatia-i caracteristică. Finzi reușește foarte bine să scoată la iveală amprente emoționale din sufletul acestuia și să le aștearnă curat pe fața personajului pentru ca publicul să „arunce un ochi” înăuntru.

Adina Katona

Exercițiul teatral „A fost odată...”

Teatrul nu se învață, fie îl purtăm în sânge, fie prezența lui invocată prin multă muncă și studiu, apare ca o pânză ușoară de mătase, pe care la început nu o simțim dar care ne învăluie atât de strâns, dându-ne o senzație atât de plăcută,

încât nu mai vrem și nu mai putem să evadăm vreodată.

Cei patru interpreți de la Trace Theatre sunt încă la început de drum și poate încă nu au simțit delicatețea mătăsii pe corpul obosit de muncă și căutare, însă, cu siguranță nu sunt departe de această senzație. Spectacolul *A fost odată...*, susținut duminică, la Centrul de Cercetări Avansate în Domeniul Artelor Spectacolului (CAVAS), începând cu orele șaisprezece, a fost ca o oază de simplitate în tumultul spectralar la care am asistat în ultimele zile. Fără să se folosească de alte mijloace înafara propriului lor corp, tinerii masteranzi de la Leeds Metropolitan University din Marea Britanie ne-au demonstrat că drumul spre adevărul scenic este uneori mult mai lipsit de complicații decât ne închipuim.

Deși am fost avertizați din prima scenă că nu vom înțelege nimic mărturisesc, totuși, că am încercat să întrezăresc un sens în cele patru situații scenice prezentate alternativ și întrerupte mereu una de cealaltă.

Ingredientele au fost bine conturate - doi băieți și două fete care se luptau prin dinferite mijloace să capteze atenția publicului: lecții de actorie cu un măr în mână, o poveste cu castele și eroi care în final se dovedesc a fi anti-eroi, o demonstrație de dans și psihologie colectivă, combinată cu un strop de nuditate și o încercare de a atrage atenția, aparent eșuată, însă, în opinia mea, foarte eficientă. Așadar, povestea era între noi și ei, francă și interesantă de privit, mai ales conștientizând faptul că această poveste stă la baza tuturor spectacolelor cu public, iar toate efectele și elementele spectaculoase pe care le vedem în cele mai mari capodopere teatrale se reduc la această simplă încercare a actorilor și a regizorilor de a ne face pe noi, spectatorii, să ne placă și să îi ținem minte.

Spectacolul l-am perceput ca pe un exercițiu teatral bine realizat, cu un ritm susținut, ajutat și de muzică și lumini, cu o energie puternică, cu o sinceritate a actorului care presupune mulți ani de muncă și cu un mesaj simplu și clar, ce nu se ascunde în spatele unor mijloace spectaculare puternice.

Plăcerea de a descoperi teatrul în noi și ludicitatea cu care încercăm să îi exploatăm toate resursele au fost prezente pe scenă în acest spectacol și cred că asta l-a făcut fermecător, întrucât plăcerea descoperirilor era proaspătă și pură, nealterată de o vastă experiență în artele spectacolului.

Doriană Tăut

FAUST

„Mi-aș vinde și sufletul să revăd Faust”, afirmă Euan Ferguson de la The Observer. The Herald îl caracterizează ca „uluitor și răvășitor, acest Faust este un adevărat spectacol”, drept pentru care i-a și acordat premiul Herald Angel la Festivalul Internațional de la Edinburgh, ediția 2009, pentru cel mai bun spectacol și pentru interpretarea Ofeliei Popii în rolul cameleonului și seducătorului Mefisto. Montat încă din 2007 la Teatrul Național „Radu Stanca” din Sibiu, în cadrul proiectului Capitală Culturală Europeană, cu mare succes la public, spectacolul primește și recunoașterea oficială a breslei, în 2008, la Galele UNITER, câștigând premiile *Cea mai bună actriță în rol principal* – Ofelia Popii – și *Cea mai bună scenografie* – Helmut Stürmer –, precum și o nominalizare la categoria *Cel mai bun spectacol al anului 2007*.

Afirmății spectaculoase s-au făcut în raport cu *Faustul* regizorului Silviu Purcărete, foarte multe pe bună dreptate. De la cele referitoare la calitatea imaginii și calitatea interpretărilor actoricești, până la cele ce țin de cantitate, pentru că această megaproducție, concepută să suscite în fiecare spectator fascinație și emoție, înseamnă un spațiu de joc cu o suprafață de 1500 m² și peste 80 de actori. Însă probabil cel mai important aspect este că oricine poate empatiza cu elementele acestui spectacol: fie la nivelul epidermic al

vizualității – iadul conceput cu imagini de o puternică picturalitate medievală, plasticitatea corpului Ofeliei Popii, costumele Liei Manțoc, răceala și monumentalitatea spațiului, dramatismul pictural al fiecărei scene –, fie la nivel ideatic – cavalcata de simboluri înaintea în conștientul și subconștientul spectatorului, asemeni unui copac care crește mereu, se ramifică și produce noi sensuri.

Pentru a ușura receptarea, Silviu Purcărete folosește traducerea lui Ștefan Augustin Doinaș, oferindu-ne un Goethe reactualizat. În același timp, îl deromanticează pe Faust, acesta fiind mai aproape de persoana reală care a constituit modelul lui Goethe pentru această dramă, un alchimist cu o moralitate îndoielnică, iubitor de plăceri lumești pe nume Johannes Faust, care a trăit între anii 1480 și 1540, interpretat acum cu măiestrie de actorul Ilie Gheorghe. Alături de acesta, Mefisto este diavolul cu fețe multiple, el le știe pe toate pentru că le-a văzut pe toate. Deschiderea emoțională a Ofeliei Popii și corpul său dispus să se schimbe mereu îi permit să ofere publicului un diavol androgin, înțelegător și ironic, pervers și pe alocuri vulnerabil, vrăjit de vocile îngerilor care vin să-l ia pe Faust cu ei. Astfel, pentru că Faust pleacă dintre noi fără prea mult aplomb, fără declarații sfâșietoare, rămânem cu Mefisto, abătut și melancolic, într-o lume ce odată ardea, iar acum rămâne tăcută.

Ioana Mălău

Eugenio Barba or about excellence in theatre

The extraordinary conference held by Eugenio Barba on Sunday, May, 30th, at the Habitus Cultural Center, has given the opportunity of meeting one of the most appreciated theatre directors, who provided the audience with an image upon biographical and artistic experiences which have marked his career, through the agency of three parables. In one of the parables, an old man decides to create a world around a boat, in the middle of a river where he paddles continuously against the current. He is only visited by his son, who, occasionally, brings him food. When the old man dies, his son takes his place.

This short story was the starting point for a discussion about inheritance and tradition, on which an artist's work is based. Eugenio Barba points out that, although having lost his father at an early age, he was constantly influenced by him, as “each one of us bears inside them the dead that never die”. Once he reached adulthood, as an emigrant in Denmark, he was adopted by another family, that of theatre. Eugenio Barba considers Jerzy Grotowski his older brother, and Artaud and Stanislavski his grandparents: “Tradition is not something we receive automatically. Being a Romanian does not mean you are marked by Caragiale, by all means. You are living tradition yourself, and able to choose the genealogy you belong to. Genealogy is not national; it has no frontiers”. According to this vision, people should always find a person whom they try not to disappoint, a mother, a friend, (Grotowski, in the case of Barba), somebody to offer excellency to: “Do not think that whatever you do does not affect someone else's destiny. There will always be a spectator to whom a certain thing gets remarkable dimensions.”

The Italian director believes the artist should be a “spostato”, that is a little disturbed, considered to be a little mad, for breaking away with tradition and having the

courage to swim against the current, to revolt, just like the old man in the parable does. In his opinion, there is a difference between defiance and revolt. The first implies a philosophical attitude, while the latter, the one he pleads for, an aesthetic one. Having your own “savoir faire”, learn by doing things is all that matters. “All I know comes from my actors, who were amateurs when we began, and who taught me how to learn from my own body. Revolt occurs when you realize you are trapped inside some patterns and you have to forget everything you have learned. It's the revolt against your own tendency to compromise.” Eugenio Barba argues traditional theatre, based on a narrative drama, and pleads for a type of theatre that nears dance, through its capacity of becoming abstract and creating emotion.

The parable of the peasant who plants beans and expects to gather rabbits or *lei* (meaning both “lions” and referring to the national currency of Romania). The moral, as Eugenio Barba points out, is that “an anti-social action (like the one of Odin Teatre, which, according to the director's statements, had to struggle a lot at the beginning, especially as it was set up by an emigrant) is built in time [...] If you withstand for 46 years, people will see the *lei* coming out of your work.”

The third parable told to the audience during the conference is that of three knights on a mountain. People who see them form a distance are fascinated and try to explain them. Some say they are bandits, others they are monks, others they are aristocrats on a picnic. Eugenio Barba has pointed out that Odin Teatre lies somewhere on a mountain, like the three knights. The most important fact is that they are a presence in a territory far from the usual way and that people are fascinated.

Anda Ionaș

translated by Oana Camelia

OEDIP REGE sau Viața e acum!

„Teatrul japonez? Țăștia-s maeștrii ai tragediei” - teorie total confirmată, duminică, la Teatrul Național Radu Stanca. O dovadă clară că și cu un decor minimalist, dacă spectacolul este făcut așa încât să te „ia cu el”, o va face oricum. Deși inițial mi-am spus că nu va surprinde, până în final, am ajuns să îl pot numi, fără nicio strângere de inimă, un spectacol al conștiinței, chiar al purității, al prezentului, al trecutului care se surpă sub pași mici, dar curați. Scurtele lupte, aproape niște parodii pentru niște experți ai artelor marțiale, stau linie despărțitoare între vis și trezire, între luciditate și inconștiență. Pentru că da, spectacolul celor de la YAMANOTE JIJOSHA este o reprezentare al irealului, care concordă cu realul într-o înglobare perfect firească. În doar nouăzeci de minute, o demonstrație a reconstrucției spiritului, nu atât prin durere, cât prin pură voință, prin conștientizare și acord. Iar dacă, de foarte multe ori, spectacolele ce au nevoie de o traducere se arată greoaie, uneori solicitante nu într-un mod atât de plăcut, aici, tocmai lipsa unui spectacol static, face textul să se muleze foarte bine cu ceea ce se poate vedea pe scenă, folosindu-se destul de mult din textul original al lui Sofocle. Câteva pânze albe, câteva reflectoare și alte câteva lumini balansate calm fac din spectacolul japonezilor o întregă desfășurare de forțe. Voci ample, replici declamate, care nu arată nenaturalul, ci, mai aproape, siguranța și autocontrolul, și poate ceea ce surprinde atât de mult, o suită de mișcări lente ce vin cumva în antiteză cu hotărârea din glas, au darul de a plăcea, fără să facă notă discordantă. Microfonul, televizorul, deși pot apărea stridente, avertizează despre un final întâmpinat cu aplauze prelungi, pentru o recreere a lumii lui Oedip, adus în prezent de către femeile japoneze, într-o contemporaneitate aparent nesigură, dar acceptată pe de-a-ntregul.

În final, pe lângă bucuria generate de curajul actorilor japonezi, nu pot decât să îmi exprim regretul pentru cei mulți, care nu au reușit să acest acest spectacol, în cel mai adevărat sens al cuvântului.

Cristian Oprîș

Însemnările unui nebun, dramatizare de Hanna Rudolph

Sala Teatrului Gong. Ora 17 și 5 minute. Luminile s-au stins. Pe scenă este un scaun luminat de un reflector albastru. În spate, un corp dreptunghic acoperit de o cuvertură neagră. Liniște. A trecut deja un minut și scena este în continuare goală. Un spectator, nemulțumit de faptul că nu se întâmplă nimic, începe să aplaude și să șoptească vecinei de lângă el, vecină care încearcă să-l facă să tacă, spre deliciul publicului care și-a dat seama că protagonistul este printre ei (lucru sesizat mai întâi de nevorbitorii de germană, care citează traducerea replicilor așa zisului spectator revoltat, proiectate deasupra scenei). Așa începe *Însemnările unui nebun*, un spectacol deopotrivă comic, cât mai ales emoționant, despre un bărbat îndrăgostit pe ascuns de fiica șefului său și care ajunge la ospiciu după ce citește într-un ziar că Spania este în căutarea unui nou rege, articol care-i schimbă viața, făcându-l să se creadă moștenitor de drept al tronului.

Axenty Ivanovich Poprishchin, protagonistul one man show-ului, personificat de Samuel Finzi, a cărui interpretare amintește de discursurile lui Dan Puric, își „scrie” jurnalul treptat, dispoziția sa psihică schimbându-se, pe măsură ce povestea se complică și o dată cu articolul care-l preocupă într-un mod patologic. Nebunia personajului apare gradual, de la aranjarea milimetrică a bucăților de parchet, care se aflau stivuite sub învelitoarea neagră, pedanterie tipică alienării, până la dărâmarea despotică a acestora. Spectacolul se termină printr-un clișeu: Axenty, aflat într-un spital de nebuni, pe care-l crede împărăția sa, zărește o ușă prin care iese o luminată strălucitoare, metaforă a izbăvirii, dar alege să o ia în sensul opus acestei uși, încheind prin prezentarea unui fapt divers, citit în ziare, lucru des întâlnit de-a lungul piesei. La final, actorul a fost răsplătit cu un ropot de aplauze, care l-a făcut să revină de patru ori pe scenă pentru a primi mulțumirea publicului.

Ștefania Dogariu

Ensemble Renaissance – o surpriză plăcută

Ensemble Renaissance, din Sebia, participă în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, anul 2010... Sinceră să fiu, când am aflat că e vorba de un concert care va avea loc la sinagoga din Sibiu, m-am gândit că va fi destul de sobru, formal: de la muzică, la interpret și la public. Ajunsă în fața muzicogii, văd doar persoane în vârstă, lucru care mi-a întărit convingerea. O dată intrați înăuntru, oamenii încep să facă poze, iar organizatorii evenimentului le precizează faptul că nu au voie să fotografieze în timpul concertului. Aceștia, în schimb, vroiau să facă poze cu Sinagoga și nu aveau intenția de a-i perturba pe muzicanți. Am observat un public foarte „pașnic”, culturalizat și civilizat. Bineînțeles, la eveniment nu au participat doar evreii, deși ei au fost într-un număr mai mare. După o zi plină, după alergat prin doie pentru a ajunge la timp la concertul de la sinagogă, singura mea dorință era să stau undeva jos și să fie cald, așa că momentan totul părea ok.

În fața ascultătorilor, care între timp s-au strâns destul de mulți și variați ca vârstă, și-au făcut prezența de îndată mai mulți bărbați, câțiva îmbrăcați în negru (cei care cântau la instrumentele cu coarde) și câțiva în alb (cei care cântau la instrumentele de suflat). Pe parcurs, în scenă au mai intrat membri ai trupei, care au întregit sunetul melodiilor datorită prestației lor. În principiu, toate instrumentele au fost cu coarde și de suflat, mai puțin câteva de percuție, instrumente care probabil sunt indispensabile pentru complexitatea rezultatului final. O altă surpriză din partea sârbilor, a fost prezența unui contratenor în grup, Predrag Djokovic. Acesta a variat puțin stilul muzical al grupului, care este unul foarte vioi, transmitând veselie și relaxare. Bineînțeles, melodiile cântate de dânsul fiind un cu totul alt gen de muzică. Aceste variații de stiluri muzicale, care, în același timp, sunt îmbinate, cu ocazia unui concert și a existenței unei trupei, au rolul de a mulțumi un public mai variat și de a declanșa ascultătorilor atât admirație și mulțumire sufletească (pentru faptul că au avut ocazia de a asculta live, într-o sinagogă, un contratenor) cât și multă bună dispoziție și deconectare. Ce mi-a plăcut la ei cel mai mult, a fost organizarea lor (și când spun „organizare”, mă refer la comportamentul lor atunci când cântă). Au venit bine pregătiți, au interacționat cu publicul, au fost aplaudați foarte mult, iar la sfârșit, la ieșirea din sinagogă, întâmplător, am auzit și fără să vreau, dar și pentru că îmi doream să aud, numai impresii bune legate de concertul celor de la Ensemble Renaissance.

Deși am fost puțin sceptică, îmi dau seama că e mai bine să nu știi la ce să te aștepti atunci când e vorba de Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu, iar o mică doză de scepticism e mereu binevenită, însoțită de mai multe întrebări, bineînțeles, la care tu, spectatorul, cu siguranță vei afla răspunsul. Nu vreau să exagerez laudând FITS-ul, dar mi-am dat seama că până acum, nici un eveniment din cele văzute în cadrul festivalului, nu a reușit să mă dezamăgească, decât, în cel mai rău caz, să îmi provoace o mică doză de scepticism, care mai târziu a fost înlocuită de un zâmbet.

Mai mult nu am să vă spun legat de concertul de la sinagogă, însă, pe cei care l-au ratat, îi sfătuiesc să ia parte la următorul eveniment din festival, în care Ensemble Renaissance vor fi prezenți. Mai exact, concertul de astăzi, de la ora 21:30, care se va ține la Cetatea Cisnădioarei și va avea ca temă Muzica Balcanilor.

Cristina Restea

Redal
Pe gustul dumneavoastră

e-on

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuş
(Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu)

Ioana Mălău, Adina Katona, Ivona Viștraș, Andreea Radu, Lucia Bucurenciu, Cristian Opreș, Diana Moga, Gheorghe Igna, Mihaela Anghel, Carmen Stroia, Roxana Ienciu, Andreea Gavriile, Gabriela Popa, Doriana Tăut, Cristina Reștea, Alexandra Pâzgu, Vlad Dumitrescu, Camelia Oană, Oana Mila, Vladimir Zeca

Echipa „Academia Crașoveni”: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Dragoș Vasile, Florin Iaru

Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spișteru & Scott Eastman

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint, Mihai Baciu

• **CENTRUL CULTURAL HABITUS** (Biserica Romano-Catolică – intrare din Piața Mică)

10:00 – Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu

11:00 – Lansare de carte:

1. MIHAI MĂNIUȚIU. SPAȚIUL CAMELEONIC de Cristina Modreanu - Editura Bybliotek, 2010

2. NOAPTEA WALPURGIEI SAU PAȘII COMANDORULUI de Venedikt Erofeev, traducerea Mașa Dinescu - Facultatea de Teatru și Televiziune Cluj / Casa Cărții de Știință, 2009

3. DISCURSUL MEMORIEI ÎN TEATRUL ROMÂNESC DE DUPĂ 1989 Cipriana Petre - Facultatea de Teatru și Televiziune Cluj / Casa Cărții de Știință, 2010

4. CERCUL DE AUR. ESEURI DESPRE SHAKESPEARE de Mihai Măniuțiu, traducere în limba engleză de Ozana Budău, Facultatea de Teatru și Televiziune Cluj / Casa Cărții de Știință, 2010

5. MEMORIILE HINGHERULUI de Mihai Măniuțiu, ilustrații de Iuliana Vîlsan - Editura bybliotek, 2010

11:30 – Lansare de carte: Matei Vișniec (ROU / FRA)

1. SINDROMUL DE PANICĂ ÎN ORAȘUL LUMINILOR, Editura Cartea Românească

2. OCCIDENT EXPRESS & DESPRE SENZAȚIA DE ELASTICITATE CÂND PĂȘIM PESTE CADAVRE, Editura Paralela 45

3. ORAȘUL CU UN SINGUR LOCUITOR, Editura Paralela 45

4. MAȘINĂRIA CEHOV & DESPRE FRAGILITATEA PESCĂRUȘILOR ÎMPĂIAȚI, Editura Humanitas

5. DESPRE SENZAȚIA DE ELASTICITATE CÂND PĂȘIM PESTE CADAVRE, Editura Lansman

14:00 – Conferință specială: Prezentarea Kaiser Agency – Zeno Stanek și Walter Kootz (AUT)

• **FACULTATEA DE MEDICINĂ** - Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu

10:00 – Workshop: JOCLUL ACTORULUI / THE GAME OF THE ACTOR - Nicole Kehrberger (DEU)

• **FACULTATEA DE LITERE ȘI ARTE** - Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu

10:00 – Workshop: ELEMENTELE PRIMORDIALE ȘI PERSONAJELE SHAKESPEARIENE. ATELIER INTERNAȚIONAL DE COSTUME ȘI PARADĂ STRADALĂ - Nic Ularu (USA)

• **PARCUL SUBARINI**

11:00 – Spectacol interactiv pentru copii: JUDECATA POVEȘTILOR SAU CINE ARE DREPTATE - un spectacol de Marian Rălea, realizat cu studenții Secției de Actorie din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu (ROU)

• **LIBRĂRIA HUMANITAS**

12:00 – Spectacol lectură: JIM CARĂ MOLOZUL de Peter Ioan (ROU), traducerea Daniela Magiaru

• **Pietonala NICOLAE BĂLCESCU** - spectacole itinerante

15:00 – FANFARA MUTĂ / LA FANFARE MUETTE (40') – Cie Erectus (FRA)

17:00 – CANGURII – Icarus (GBR / AUS)

18:00 – ROMANO STEP – Ansamblul de Dansuri Rome (ROU) – cu sprijinul Centrului Romilor

19:00 – FOTBALIȘTII – Cirque Bijou (GBR)

19:30 – FANFARA EXPLOZIVĂ – Fanfare en Petard (FRA)

21:00 – FANFARA MUTĂ – Cie Erectus (FRA)

• **IMPERIUM CLUB**

14:00 – Workshop: SEMINAR DE DEZBATERI – Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS

• **AMBIENT**

15:00 – CANGURII – Icarus (GBR / AUS)

15:30 Spectacol interactiv pentru copii: JUDECATA POVEȘTILOR SAU CINE ARE DREPTATE - un spectacol de Marian Rălea, realizat cu studenții Secției de Actorie din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu (ROU)

• **CAVAS**

16:00 – Conferință: - SCENE DIN CAMERA DE PANICĂ - Spencer Golub și Ioana Jucan - Brown University (USA)

• **Incinta CARREFOUR**

17:00 – Spectacol itinerant: FOTBALIȘTII – Cirque Bijou (GBR)

• **TEATRUL GONG**

17:00 – Spectacol de teatru: ORAȘUL CU UN SINGUR LOCUITOR - după textele lui Matei Vișniec – Compagnie de la Gare (FRA)

• **SALA STUDIO** - Teatrul Național „Radu Stanca”

18:00 Spectacol de teatru: NOAPTEA – Regia: Juan Dolores González Caballero – Teatro Del Velador (ESP)

• **TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”**

19:00 – Spectacol de teatru: DUMNEZEUL NIJINSKY – Regia: Piotr Tomaszuk – Teatr Wierszalin (POL)

• **CASA ARTELOR**

21:00 – Spectacol de teatru: GHIDUL COPILĂRIEI RETROCEDATE – Regia: Gavriil Pinte – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)

• **CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR**

21:00 – Spectacol de dans: APROAPE DE SOARE – Coregrafia: Rami Be'er – Kibbutz Contemporary Dance Company (ISR)

• **CETATEA CISNĂDIOARA**

21:30 – Muzică fado: PE DIAGONALĂ, Stockholm Lisboa Project (PRT/ SWE)

• **Pietonala NICOLAE BĂLCESCU - PIAȚA MARE**

22:00 – Spectacol itinerant: CORIDORUL DE FOC - Salamandre (FRA)

• **CLUB ZEBRANO**

23:00 – Spectacol de teatru: (CU)CUIEÎNFRUNTE – Teatrul Luni de la Green Hours (ROU)

Reușim împreună.

Avem pasiunea și dinamismul
pentru a te susține.

☎ 0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

Personajele întrebă, Academia Cațavencu răspunde:

"Ce ziceți?... De ce tăceți?...
Spuneți o vorbă!... Voi sun-
teți Sfatul?... Pe voi se
razimă fără și dom-
nul?..."

(Ștefăniță, *Viforul de
Barbu Ștefănescu De-
lavrancea*)
Țara - absolut deloc.
Domnul - cu siguranță!

"Treaba statului, dom-
nule, el ce grije are? pentru ce-l avem
pe el?"

(Leonida, *Conu Leonida față cu reacțiunea de
Ion Luca Caragiale*)
Pentru ce avem stat? Stai să sun un prieten.
(După 10 secunde) Îmi pare rău. Nimeni nu
știe.

"Ar trebui să protestăm la primărie,
la autoritățile municipale! La ce sînt
ele bune?"

(Jean, *Rinocerii* de Eugen Ionesco)
Ia-o încet... Stai să văd. (După 10 secunde).
Sună ocupat. (După 10 ore). Nu răspunde ni-
meni. Mai dă-o dracului, măi, Jeane. Ce între-
bare-i asta? Alta mai simplă nu găseai?

"Ce-ar fi să te mai ocupi de mine?"

(Cebutikin, *Trei surori* de A. P. Cehov)
Bună idee! Cu ce vrei să încep: cu indemnizația
pentru mame a Natașei?

"Să-mi faceți parte numai de batjo-
curi?"

(Helena, *Visul unei nopți de vară* de William
Shakespeare)
Exact. Dar nu se mai cheamă "batjocuri", ca-n
vremea Reginei Elizabeth. Termenul corect e
conferință de presă.

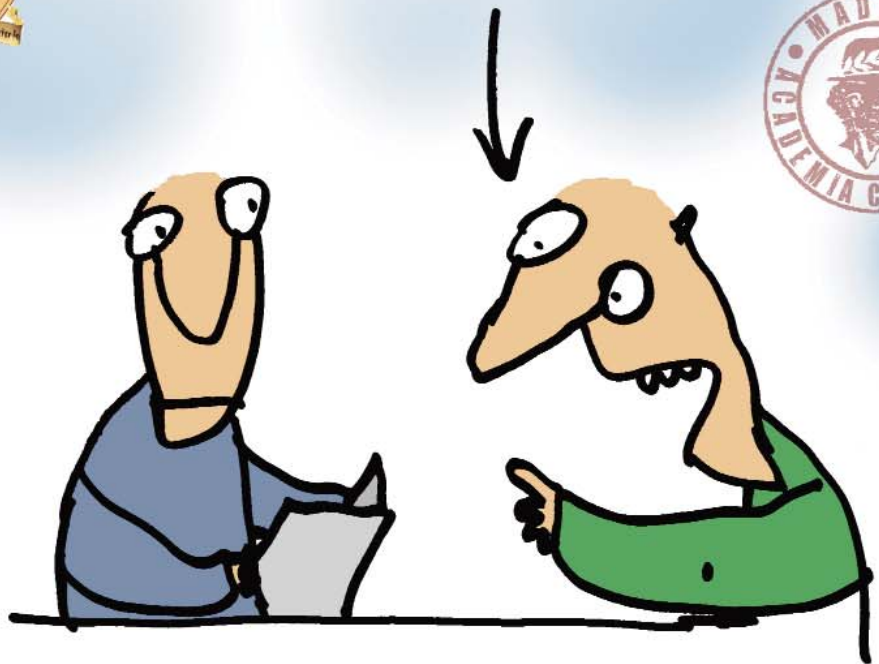
"Care va să zică plecî? Adevărat?"

(Anca, *Năpasta* de Ion Luca Caragiale)
Da, plec. Am avion mîine dimineață la 7. Îți
spun de pe-acum adio. Sau, mă rog, la reve-
dere. Dă-mi telefon cînd te decizi să speli vase
într-un restaurant dintr-o piesă nouă, din altă
dramaturgie națională.

"Ce, dumneata crezi tot ce scrie?"

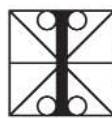
(Ștefan, *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebas-
tian)
Dacă nici în rubrica "Decese" din România li-
beră nu mai poți să ai încredere, atunci în
cine? În Monitorul Oficial?

CĂ MAI DAI SAU NU,
NIȘTE PROFESORI
AFARĂ, SÎNT CONVINS
CĂ NUMĂRUL PROȘTIILOR
RĂMÎNE CONSTANT.

M A R T A L E .

Teatrul evenimentelor

În debutul festivalului de știri de azi, o
tragi-comedie tipic românească. Dumi-
nică, înaintea întrunirii Colegiului Di-
rector al PDL, Elena Udrea a declarat că
în cazul în care guvernul a greșit și se dovedește in-
capabil să aplice măsurile anti-criză ar trebui să-și
dea demisia. Tragedia vine, ca de obicei, din viața
politică. Comedia îi aparține, în exclusivitate, Ele-
nei Udrea: de 20 de ani se dovedește cam același
lucru, anume că guvernele sînt capabile de o singură
performanță: să aplice impecabil măsurile anti-de-
misie.

● Într-un recent interviu acordat hotnews, regizo-
rul Felix Alexa a precizat: "Ceea ce nu merge bine
în teatru e că ai o schemă plină cu actori, din care
aproape jumătate sînt nefolosii". Se vede treaba că
în teatru e la fel ca în administrație. Propun să pă-
străm chestia asta între noi. Dacă află guvernul că
așa stau lucrurile, o să dea afară 50% dintre actori.
Astfel, o să facă rost de bani ca să angajeze cu 25%
mai mulți spectatori în administrația de stat, care
să aplice eficient măsurile anti-criză.

● Româncă Diana Irina Boanca a cîștigat cea de-a
35 ediție a concursului Miss Bikini International,
desfășurat recent în China. Greșită strategie! Într-o
perioadă atît de nefastă, în care, iată, actorii fac încă

eforturi deosebite să joace teatru în România, iar
publicul se chinuie să mănînce și el ceva înainte de
spectacol, Diana Irina Boanca se găsește să iasă pe
primul loc la Miss Bikini International. Confirmînd,
deci, ceea ce bănuiam cu toții, inclusiv FMI: că eco-
nomia românească e lider mondial la indicele de
rămas în fundul aproape gol.

Vești bune

● După ce s-a lămurit, căutîndu-l pe Google, ce sa-
lariu are Mugur Isărescu, premierul Emil Boc i-a
tăiat un sfert din el. Notabil nu e gestul în sine, care
survine la trei luni după ce premierul declarase că
guvernatorul BNR "poate să-și pună ce venit do-
rește" (în definitiv, ne-am obișnuit demult cu Cara-
giale). Vestea bună e că, iată, premierul României
caută singur chestii pe internet. Subînțeleg că, pen-
tru a face sacrificii și domnia sa, laolaltă cu țara, și-a
concediat recent consilierul responsabil cu Google.
Sper că disponibilizările nu i-au ocultat nici pe ex-
perții guvernamentali în Wikipedia și Facebook. În
astfel de vremuri grele, trebuie să fim solidari cu mă-
surile dure de austeritate.